

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUTNARIU, RALUCA

Refugiul / Raluca Butnariu. - București : Librex Publishing, 2018

ISBN 978-606-8894-46-1

821.135.1

Editor: Monica Ramirez

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2018

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

RALUCA BUTNARIU

REFUGIUL

 LIBREX

București, 2018

Tărâmul tăcerii

Partea I

LIBRIS PUBLISHING

Sr. Lyndogul Radu, Nr. 10, București

Telefon: 0723 103 819

Email: office@libris.ro

contact@libris.ro

www.libris.ro

© LIBRIS PUBLISHING, 2018

Orice reproducere sau distribuție a acestei cărți, în orice formă, este strict interzisă și va fi pedepsită conform legii dreptului de autor.

LIBRIS

București, 2018

Chicago, șase ani mai târziu

Cele cinci mașini vopsite în alb și albastru stăteau parcate în dreptul aleii întunecate, cu girofarurile în funcțiune. Două ambulanțe fuseseră trase cinci metri mai jos, în stradă, iar portierele din spate erau larg desfăcute, dezvăluind aparatura sofisticată și performantă din interior. Trei târgi mobile erau deja coborâte pe trotuar, iar lângă ele, patru persoane îmbrăcate în alb discutau pe un ton scăzut. Locul colcăia de polițiști, dintre care unii erau în uniformă. Erau legiști, criminaliști, plus o mulțime de gură-cască.

Ghemuită pe muchia îngustă a acoperișului blocului de patru nivele, ale cărui betoane formau una dintre laturile aleii, Alecsandra urmărea atentă forfota de jos. Ajunsese prea târziu, știa asta. Gura rujată într-o nuanță delicată de fragă era strâmbată într-o grimasă de nemulțumire. I-ar fi plăcut teribil să ajungă înaintea lor, fie numai și cu cinci secunde. Cinci secunde i-ar fi fost arhi-suficiente ca să prindă și să memoreze mirosul ucigașului, ca apoi să-i ia urma. Știa că avea să-i fie greu s-o facă acum, când locul urma să fie impregnat de o mulțime de alte mirosuri, dar asta era. Deși nu-i făcea nicio plăcere să stea pe tușă, n-avea de ales decât să aștepte până când părăseau cu toții zona.

Recoltau probe de peste tot. Cele trei cadavre stăteau întinse pe asfaltul plin cu resturi de gunoae în descompunere, în timp ce contururile le erau trasate cu cretă albă. Un tânăr recrut le făcea fotografii. Erau două femei și un bărbat de origine hispanică. Metiși. Fuseseră tineri. Chiar și de la acea distanță, Alecsandra le putu aprecia vârsta corect. Cea mai tânără – optisprezece ani, cealaltă – aproximativ douăzeci și doi. Bărbatul nu părea să fi atins treizeci. Discuțiile dintre polițiști îi ajungeau la urechi, furnizându-i detalii de care nu avea nevoie

Știa cine îi ucisese. Și, mai ales, știa cum o făcuse.

O mișcare subtilă în spatele ei o făcu să se încordeze, dar se relaxă aproape imediat când recunoscuse mirosul.

Sena, îmbrăcată într-o rochie scurtă de tafta neagră, cu picioarele suple învelite în ciorapi fini de mătase și tocuri de zece, ateriză lin lângă ea, imitându-i poziția, în timp ce cerceta atentă scena de dedesubt.

— Nesăbuiții ăștia chiar își imaginează c-or să rezolve cazul?

— Își fac doar treaba pentru care sunt plătiți din banii contribuabililor, ridică Alecsandra delicat din umeri. Ai prins ceva?

— Regret, nimic. Oricine ar fi fost, a avut mare grijă să-și șteargă urmele.

— N-a fost numai unul. Cel puțin doi. Sau unul, dar i-a rezolvat pe rând.

— Mda, unul cu un stomac al dracului de încăpător! comentă Sena laconic, ridicându-se.

Alecsandra își mută privirea spre ea, studiindu-i ținuta cu un zâmbet răutăcios. Sena era incorigibilă. Niciodată n-o văzuse îmbrăcată altfel decât în taioare, fuste sau rochii costisitoare și elegante, semnate de cei mai celebri designeri ai momentului. Alerga pe tocuri mai iute decât oricare dintre cei care formau elita plasamentului, chiar și pe teren accidentat. Și, în mod absolut incredibil, izbutea să-și păstreze încălțăminte din piele scumpă la fel de neatinsă ca în ziua în care o scosese din cutie. Superbă și imposibil de grațioasă, Sena părea blonda fatală lângă care bărbații secretau testosteron în cantități uriașe. Însă era o greșală imensă s-o subestimezi.

— O să mai dau o raită prin perimetru până se cară ăștia, o informă Sena cu un aer plictisit, răsucindu-se imperceptibil pe bordura îngustă. Poate am noroc până la urmă, mai știi?

— Țștia sunt oameni, o corectă Alecsandra zâmbind.

— Și? își arcui Sena o sprânceană perfectă.

— Jignești partea umană din mine prin felul în care o spui.

— Partea ta umană este mult mai drăguță decât a oricăruia dintre ei, surâse Sena fermecător, făcându-i cu ochiul. Ok, m-am dus.

Și cu aceste cuvinte făcu un salt lung, străbătând cei cincizeci de metri de acoperiș, dispărând din raza ei vizuală.

Alecsandra ciuli urechile și prinse exact momentul când vârfurile pantofilor din piele neagră ai Senei intrară în contact cu asfaltul. Un sunet mai slab ca o seaptă, apoi liniște.

Alecsandra se întoarce spre scena luminată de fulgerările albastre, intermitente, ale girofarurilor, înarmându-se cu răbdare. Știa din propria experiență că așteptatul acela putea dura ore-ntregi. Forțele de ordine erau de cele mai multe ori excesiv de meticuloase și nu se grăbeau niciodată, mai ales atunci când se amesteca și FBI-ul în meniul zilei.

Maxwell Jacobi își masă ceafa încordată, așteptând ca fotografii să termine de imortalizat cadavrele ca să le poată cerceta îndeaproape. Cu un minut în urmă își verificase Rollexul și oftase prelung. Se dusesese naibii somnul lui!

Cu patru ceasuri mai înainte, isprăvisese cu succes o misiune la care lucrase sub acoperire timp de opt luni afurite și dificile, neutralizând o bandă de traficanți de carne albă a cărei rețea fusese extinsă până-n Indonezia și Coreea de Sud. Fetele, între doisprezece și cincisprezece ani, selectate după criteriul frumuseții, erau descărcate în loturi de câte zece la fiecare două luni și vândute pe bani grei unor dezaxați perversi, care făceau parte dintr-o categorie privilegiată a societății: bancheri, industriași, diplomați... în general, oameni cu mulți bani, cu spate puternic și influență politică, care-și imaginau că erau imuni în fața legii. Max se cutremură când se gândi la fiica lui, Jessica, care urma să împlinească cincisprezece ani cu două zile înaintea Crăciunului...

I se promisese o lună de concediu imediat ce finaliza proiectul. Însă John Foreman, șeful lui direct, avusese alte planuri cu el. Abia apucase să-și scoată hainele, să facă un duș fierbinte și să-și dea barba jos, când John îl sunase pe linia privată și-i ceruse insistent să se ocupe de acest caz special.

Lângă el, Adam Atherton se foi de pe un picior pe celălalt, în timp ce-și ștergea lentilele ochelarilor cu ramă îngustă cu un șervețel de hârtie.

— Cineva face bancuri proaste, murmură el cu o voce răgușită din cauza fumatului excesiv, punându-și ochelarii și împingându-i în sus pe nas. Pun pariu că toți trei au capotat în același fel.

— Adică? îl îmboldi Max, luând paharul termoizolant plin cu cafea fierbinte, pe care un proaspăt recrut tocmai i-l adusese de la McDonalds-ul aflat trei intersecții mai sus.

Sorbi cu grijă, atent să nu-și frigă limba, privindu-și prietenul cu atenție. Adam era cel mai bun legist pe care-l aveau. Era înalt și deșirat, cu părul zburlit și ochi verzi, ageri, smintit și meloman. Cele mai multe cazuri de crimă erau rezolvate încă din laboratorul unde Adam își curta „iubirile”. Avea o intuiție de excepție și o minte scilpitoare. Furniza teorii elaborate, unele de-a dreptul fanteziste, dar care-și dovediseră valabilitatea în nouă cazuri din zece, ușurându-le lor munca de teren.

Max îl privise în nenumărate rânduri lucrând. Adam asculta numai muzică simfonică în laboratorul său echipat cu apartură de ultimă generație, cu sonorul dat la maximum, iar ariile și le alegea în funcție de aspectul, vârsta, sexul și de ceea ce anume îi inspira în acel moment cadavrul în lucru. Fuma țigară de la țigară și-și intoxica organismul cu cantități uriașe de coca-cola. În timpul liber pescuia sau făcea alpinism. Fusese căsătorit de două ori, ambele căsnicii eșuând după nicio jumătate de an. Fostele îi reproșaseră că singura constantă importantă din viața lui erau cadavrele și nu se înșelaseră prea tare. Numai că Max știa că pentru Adam munca lui nu era doar importantă, era pură pasiune. Se născuse cu scopul percis de a fi cel mai bun în domeniul lui.

— În mare, făcu Adam, aprinzându-și o țigară și trăgând din ea cu atâta plăcere încât lui Max i se făcu instantaneu poftă, deși se lăsase de fumat cu cinci ani în urmă, profilul este cam același. Alei întunecoase, insalubre, din periferia orașului. Acționează întotdeauna după miezul nopții. Carotide secționate, trupurile golite de sânge...

— Cum adică, golite de sânge?

— Foreman nu ți-a dat detalii în legătură cu treaba asta? își arcui legistul o sprânceană surprinsă.

— A fost destul de evaziv, dădu Max din cap, suflând în cafea înainte de a lua încă o gură întăritoare. Zicea că are nevoie de o pereche de ochi proaspeți și de o părere din afară. Fă-mi totuși un rezumat.

— Păi, reluă Adam, scărpinându-se în vârful capului cu un aer buimac, avem până-n prezent opt victime, dacă le luăm în calcul și pe cele de față. Cinci femei și trei bărbați. A lovit de patru ori până acum. Prima dată, două victime, apoi încă una la o distanță de două zile, și-a tras sufletul alte cinci și a mai luat doi. Asta s-a întâmplat ieri. În seara asta a fost mai lacom.

Teorii?

— Două. Adam își trase nasul și-i luă paharul din mână, sorbind delicat. Una ar fi că avem de a face cu un psihopat al naibii de deștept.

— Nu toți sunt așa? rânji Max, recuperându-și cafeaua.

— Majoritatea, admise acesta cu un oftat. Folosește un soi de cange cu două vârfuri, pe care o înfinge în gâtul lor. La cinci milimetri, cu unul în plus sau în minus de jugulară. Două împunsături la o distanță de patru centimetri și jumătate fix, cu adâncimea de doi, late de șapte milimetri jumate. Probabil că folosește și ceva anestezic cu care paralizează victimele, pentru că niciuna dintre ele nu prezenta semne că s-ar fi luptat pentru viața ei. E doar o teorie, pentru că n-am descoperit nicio urmă de drog în analize. Partea interesantă este că nu-mi dau seama cum le recoltează tot sângele din „instalație”. Ce fel de aparat folosește pentru asta.

— La ce naiba îi trebuie sângele lor? se miră Max, încruntându-se în timp ce încerca să găsească o explicație logică.

— Habar n-am, ridică Adam din umerii săi osoși. Victimele n-au nici măcar aceeași grupă sanguină. Până și Rh-ul diferă. Două grupe de A, unul negativ, altul pozitiv, AB negativ, O pozitiv, B pozitiv. Vârsta nu este un criteriu neapărat, deși preferă exemplarele tinere, sănătoase. Nici etnia lor nu ne ajută. Doi asiatici, o etiopiancă, un rus cu mândra lui de origine poloneză. Țștia de față par a fi hispanici toți trei. Oricum, un lucru este cert: individul le aspiră tot sângele. La autopsie, am descoperit pereții vaselor lipiți. Ca și cum ar fi fost vidate. Interesant. Asta ar fi una din teorii.

— Și a doua? se interesă Max, privindu-l curios.

— N-o să-ți placă pentru că nu pare plauzibilă nici pentru un puști de zece ani, care încă mai crede cu tărie în bau-bau.

— Excită-mă, îl invită Max cu un rânjel larg.

De regulă, teoriile cele mai sucite ale lui Atherton se dovedeau și cele mai apropiate de realitate.

— Vampiri.

— Ce...? clipi Max odată, luat prin surprindere, după care începu să râdă zgomotos, atrăgând atenția și nedumerirea colegilor lui.

— Nu râde, mormăi legistul, fără a se putea abține să nu zâmbească la rândul lui. Este explicația cea mai logică pe care o am. Își dezgoli gingiile și mimă o mușcătură-n gol, clămpănind.

— Ei, hai!

— Nu, serios. Mi-am măsurat distanța dintre proprii mei canini. Patru zeci și unu de milimetri. Desigur, este o distanță care variază de la individ la individ. Nu toți avem maxilarul la fel. Au lungimea de unu virgulă doi centimetri, dar dacă aș fi vampir, probabil că i-aș avea mai lungi.

— Ți-ai pierdut mințile, Atherton? îl chestionă Max cu grijă.

— Poate, se strâmbă legistul, încruntându-se.

— Vorbești despre ceva ce nu există decât în ficțiune.

— Poate, repetă Adam posomorât. Știi, cea mai mare reușită a diavolului a fost să-i convingă pe oameni că el nu există.

— Prima teorie îmi place mai mult. Cea de a doua o rănește în sensibilitate pe Zână Măseluță.

Adam mustăci și-și aprinse o altă țigară, folosindu-se pentru asta de jarul primeia.

Fotograful agenției tocmai își terminase treaba și Max porni spre cele trei cadavre. Adam îi întinse o pereche de mănuși din latex, pe care și-o trase pe mâini în tăcere.

Prima victimă era o tânără de înălțime medie, cu părul lung și negru. Era îmbrăcată într-o bustieră cu paiete argintii și o pereche de pantaloni scurți dintr-un material sintetic, lucios, de culoarea neagră. Purta ciorapi cu plasă și sandale cu tocuri sinucigaș de înalte și de subțiri. Avea un pearcing din aur în buric și un tatuaj cu iepurașul de la Playboy pe umărul stâng. Un trup frumos, bine proporționat, cu o piele netedă, cafenie. Max își înregistrează observațiile pe dispozitivul electronic pe care îl purta întotdeauna cu el, preferându-l pixului și carnețelului clasic. Capul fetei era întors spre stânga, ochii de culoare închisă erau larg deschiși. Pe pielea netedă a gâtului se observau două găuri mici, adânci și curate.

Îi aruncă o privire speculativă lui Adam. Acesta rânji și imită mușcătura fatală de mai devreme. Max își dădu ochii peste cap și se ridică pentru a cerceta cadavrul celeilalte femei.

— Au fost identificați? se adresă unui polițist de lângă el, care-i urmărea cu o expresie întunecată pe figură.

— Da. N-a fost vorba despre vreun jaf aici. Criminalul nici nu s-a atins de portofelele lor. Tipul avea asupra lui aproape o sută de bătrâne. Era un proxenet mărunț. Alfredo Garcia, douăzeci și nouă de ani. Ea este Lena Orozco, șaptisprezece ani, arată el spre fata cu bustieră, iar ea – Iuanita Ramirez, douăzeci și doi de ani. Erau protejatele lui

Max se încruntă la cadavrul Juanitei. Femeia fusese o frumusețe, fără-ndoială. Era înaltă, suplă, cu niște forme splendide. Purta o rochie mulată din spandex de un roz care-ți învinețea retina și niște pantofi cu toc în exact aceeași nuanță cu rochia. Unghiile lungi erau lăcuite în aceeași culoare fosforescentă de roz-ciclam. Părul de lungime medie era șuvițat într-un roz-purpuriu. La o jumătate de metru de trupul ei neînsuflețit se afla o poșetă mică, în formă de plic, tot roz. Obsesia Juanitei pentru acea culoare era evidentă. După el, Max ar fi interzis acea culoare pe piața textilelor. Nuanța era într-atât de turbată încât ai fi observat-o și pe întuneric. Probabil că acest lucru atrăsese atenția gunoierului care descoperise cadavrele accidentale.

Se ghemui lângă trupul ei și-i întoarse fața spre el. Văzu cele două semne întunecate de pe pielea palidă a gâtului. Semne pe care nu se îndoia că avea să le găsească și pe grumazul nefericitului Alfredo. Cu toate acestea, continuă să-și facă treaba încet și meticulos.

Douăzeci de minute mai târziu, cadavrele fură vârâte în sacii negri de plastic și expediate spre morgă. Treptat, zona începu să se golească. Max rămase singur. Privi cu ochi îngustați conturul alb de pe asfalt a celor trei victime, apoi își ridică ochii spre capătul înfundat al aleii.

Ucișul îi atrăsese acolo, încolțindu-i. Ei nu se împotriviseră. Nu exista niciun semn de luptă. Nu strigaseră după ajutor. Îi era greu să creadă asta. Instinctul de supraviețuire era unul dintre cele mai puternice instincte umane, și nu numai. Chiar și animalele se luptau atunci când viața le era amenințată...

Max privi în sus spre ferestrele imobilului din stânga lui. Erau două duzini de apartamente, rânduite pe patru nivele, cu ferestrele dormitoarelor orientate spre alee. Celălalt imobil era construit astfel încât numai baia și bucătăria să aibă deschidere spre această parte. Patruzeci și opt de apartamente în care se îngrămădeau familii sărace, de naționalități diferite, majoritatea fiind mexicani. Nimeni nu auzise nimic.

Locatarii fuseseră interogați de mai multe echipe de poliție, fără succes însă. Unii fuseseră șocați să afle că trei oameni fuseseră uciși pe aleea de sub geamurile lor, alții se arătasera îngrijorați și speriați, o mică parte se mulțumiră să ridice din umeri. Omorurile nu erau un fapt inedit prin acea parte a orașului. Existau multe neînțelegeri între bande, traficanți care-și disputau nemulțumirile destul de des, câteodată în public, fără să se sinchisească de faptul că aveau martori. Iafuri armate, prostituate care-și injectau o doză prea mare betivi

care-și tocau familiile în pumni când depășeau rația zilnică de alcool, cerșetori care mureau de frig sau foame. Viața în acest loc nu-ți era garantată niciun moment. Probabil că din acest motiv criminalul alesese acest cartier.

Sau nu opera singur. Cel puțin încă un partener de distracție. Această explicație părea mai logică. Și unde erau doi, numărul greșelilor creștea. Trei, și era imposibil ca vreunul să nu fi lăsat în urmă vreun indiciu care avea să-l ajute să-i vâre în închisoare, mai devreme sau mai târziu. Însă, de regulă, echipele de acest gen presupuneau un parteneriat și nu un grup.

Ceva nelămurit în mintea lui continua să-l sâcăie. Nu-și dădea seama despre ce era vorba, dar ceva îi scăpa în toată povestea asta. Se răsuci pe călcăie și o luă spre ieșirea din alee, privind în jur, la strada goală. Oamenii dormeau la ora aceea. La fel trebuia să facă și el. Pica din picioare de oboseală. Liniștea fu întreruptă de lătratul unui maidanez, două străzi mai jos.

Vârându-și mâinile înghețate în buzunarul canadienei, Max porni spre locul unde-și parcase mașina, douăzeci de metri mai în josul străzii. Nu-și punea problema că n-avea s-o găsească acolo unde o lăsase. Oricine-și permitea un Ferrari 360 roșu, era fie traficant de droguri, fie mafiot, un om pe care nu era indicat să-l calci pe bombeu, furându-i mașina. Era o bijuterie pe care și-o cumpăraseră din spirit de frondă în urmă cu doi ani, cheltuindu-și toți banii care-i rămăseseră după divorțul lung și dureros de Alena.

Se uită la ceas. Patru treizeci și opt. Mai avea timp să apuce vreo trei-patru ore de somn înainte să se întoarcă la sediu. Deschise portiera mașinii și alunecă în fotoliul comod din piele crem, întinzându-și picioarele lungi. Trase portiera și porni contactul și căldura, ascultând absent torsul leneș al motorului puternic, după care se întinse și-l opri. Își rezemă capul de tetieră și închise ochii pe jumătate, fixându-și atenția asupra intrării pe alee, trecând totul în revistă: propriile lui observații, conversația bizară cu Atherton.

Poate că nici nu fuseseră uciși acolo, reflectă el. Locul părea curat. Chiar prea curat. Probabil că-i omorâse în altă parte și se descotorosise de cadavrele lor aici. Avea să aștepte rezultatul celor de la laborator. Și, desigur, diagnosticul lui Atherton.

Și din nou avu acea senzație săcăitoare că ceva, un detaliu minor și foarte important, îi scăpa din vedere. Petrecu astfel câteva minute

minute, apoi își spuse că acel ceva avea să-și găsească drumul la suprafață atunci când avea să-i vină vremea. Întotdeauna se întâmpla așa. O revelație neașteptată, care lega lucrurile între ele și-l conducea la rezolvarea cazului. Unii i-ar fi spus intuiție. El tindea să creadă că era vorba numai de logică și noroc. Un noroc care-l însoțise în cei cincisprezece ani de carieră promițătoare, o carieră pe care și-o începuse devreme, la vârsta de douăzeci de ani.

Se îndreptă în scaun și întinse mâna ca să rotească cheia în contact și s-o ia din loc, când ceva îi atrase atenția. Ridică ochii și clipi surprins, după care se holbă la femeia care tocmai ieșise de pe alee și se oprise în loc, rămânând nemișcată preț de câteva secunde. Capul i se înclină ușor spre spate, ca și cum ar fi admirat cerul, apoi își întoarse fața, scrutând peisajul, înainte de a o lua în josul străzii.

Era de înălțime medie, brunetă, cu tenul alb. Părul lung până-n talie era inelat și-i atârna liber pe umeri și spate. Purta o jachetă scurtă din piele neagră, mulată pe trupul suplu, și o pereche de pantaloni lucioși, care-i subliniau picioarele zvelte. Ghetele simple, fără toc, erau închise la culoare și păreau comode. Se mișca repede, pășind cu grație peste pavajul plin de denivelări și crăpături de pe partea cealaltă a străzii, ocolind cu eleganță gropile și gunoaiele de pe trotuar.

Max se aplecă în față ca s-o vadă mai bine. De unde naiba apăruse?! Socoti în minte cele trei minute de când ieșise de pe alee până când intrase în mașină. Nu văzuse pe nimeni pe stradă în clipa în care părăsise fundătura aia și era puțin probabil ca ea să se fi strecurat acolo prin spatele lui. Ar fi auzit-o. Și-ar fi dat seama că nu era singur.

Judecând după haine, locul ei ar fi fost mai potrivit într-un cartier select decât printre blocurile acelea sordide. Ținuta îi era lejeră, dar hainele ei păreau scumpe și de calitate. Și era singură. Ce naiba era în capul ei, de hoinărea de una singură la ora aceea, într-un loc în care violul era la ordinea zilei? Însă întrebarea cea mai importantă era: ce căutase ea acolo, pe alee?

Așteptă până când ajunsese în dreptul mașinii lui și deschise portiera, coborând. Femeia se opri pentru o secundă, întorcându-și fața surprinsă spre el. În lumina slabă a luminatorului stradal, Max apucă să-i vadă chipul palid și încântător. Dar numai pentru o secundă, căci în următoarea femeia îi întoarse spatele și iuți pașii.

— Hei! strigă Max, închizând portiera și ocolind în fugă mașina.

Femeia nu se opri. Continua să meargă grăbită, ca și cum nu l-ar fi auzit. Max traversă în fugă strada, înjurând taxiul galben care fu cât pe ce să dea peste el.

— Domnișoară! strigă în urma ei, luând-o la picior. Sunt Maxwell Jacobi, de la FBI! Vreau doar să-ți pun niște întrebări...

I se păru c-o aude râzând înfundat, în timp ce ea cotea pe aleea din stânga ei. Îi despărțeau mai puțin de trei metri și Max îi reduse din doi pași, urmând-o în... gangul pustiu! Frână atât de brusc încât ghetele îi derapară pe asfaltul ud. Era o fundătură, la fel ca cea în care-și petrecuse un sfert din noaptea aceea, numai că zidurile erau oarbe. Nu existau ferestre și nici schelele metalice, dotate cu scări și platforme din fier, pentru evacuările de urgență. Numai gunoaie și cutii de carton. Sprijinindu-se cu mâna de zid, își ciuli urechile, scrutând întunericul. Apoi își scoase lanterna din buzunar și cercetă fiecare cotlon în parte. Femeia nu era nicăieri. Dispăruse pur și simplu. Se volatilizase.

Preț de aproape un minut, stătu nemișcat, încercând să-și dea seama dacă nu cumva creierul lui suferea de cine știe ce boală ascunsă. Vreo tumoră sau ceva care-i provoca halucinații.

O văzuse! Era sigur de asta. Nu se putea ca totul să fi fost doar în imaginația lui. La naiba, fusese la doi pași în urma ei și-i simțise parfumul! Ceva exotic, dulce, floral... Probabil că-l ajunsese oboseala. I se păruse doar că văzuse o femeie tulburător de frumoasă, îmbrăcată sexy, mirosind ca înghețata la cornet...

În ultima săptămână dormise pe apucate. Fusese o perioadă dificilă, grea și stresantă. Poate că stresul acela îl afectase în cele din urmă. Avea nevoie de somn, asta era clar. Mai aruncă o ultimă privire gangului pustiu, se răsuci pe călcâie și se întoarse la mașină.

Alecsandra îl studie curioasă peste marginea acoperișului. Fusese o mare greșeală din partea ei să nu se asigure că zona era curată înainte de a părăsi aleea. Însă recunoscuse mirosul acela bizar, care se distingea vag de celelalte mirosuri umane, și se concentrase asupra lui, încercând să-l păstreze cât mai mult timp în nări. Îl adulmecase din nou în capătul aleii, dar apoi urma se pierduse. Nici ea nu pricepea de